

Інвестиції надійшли з 37 країн світу, найбільшими інвесторами залишаються Велика Британія, Нідерланди, Німеччина та Кіпр. З країн ЄС в економіку області інвестовано 18,4 млн доларів США, або 77,5 % загального обсягу вкладень [2, с. 99-104].

Переважна більшість інвестицій сконцентрована в обласному центрі (близько 88 %), решта надходжень у таких районах (від 0,1 % до 8 % загального обсягу інвестицій). Отже у 2016 році на розвиток економіки Миколаївської області було спрямовано 9,1 млрд грн капітальних інвестицій, що на 47,6 % більше, ніж у 2015 році.

За видами діяльності економіки найвагоміша частка спостерігалась на підприємствах сільськогосподарства, лісового та рибного – 25,2 %, а також транспорту, складського господарства, поштової та кур'єрської діяльності – 21,4 %. Миколаїв є потенційно привабливим регіоном для залучення іноземних інвестицій. Враховуючи усі особливості його природного, виробничого та ресурсного потенціалу області, специфіку регіонального ринку праці.

Отже, у зв'язку з тим, що обсяг інвестицій в основний капітал з державного бюджету становить невелику частку від загального обсягу інвестицій в Миколаївській області, важливого значення набувають проблеми пошуку нових джерел їх фінансування та підвищення ефективності використання коштів, зокрема, слід розробити схеми залучення заощаджень населення для фінансування пріоритетних інвестиційних проектів.

Перелік посилань:

1. *Архієреїв С. Державна підтримка випуску високотехнологічної та інноваційної продукції: закордонний досвід та висновки для України [Електронний ресурс] / С. Архієреїв, Т. Тарасенко. – Режим доступу : <http://www.niss.gov.ua/Monitor/september08/6.htm>*

2. *Колоденський С. Інноваційний потенціал економічного розвитку регіону / С. Колоденський // Економіст. – 2008. – № 11. – С. 99-104.*

3. *Головне управління статистики у Миколаївській області [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.mk.ukrstat.gov.ua/>*

ІНВЕСТИЦІЙНИЙ РОЗВИТОК ПІДПРИЄМСТВ РЕГІОНУ

*А.С. Мохненко, д.е.н., професор
Херсонський державний університет*

Процеси інвестиційного забезпечення економіки регіону і умовах ринкової економіки набувають все більшого значення. Саме вони є основою залучення коштів і створення виробничого потенціалу реального сектора економіки. Нагальним завданням постає створення умов активізації інвестиційної діяльності, розширення та збільшення вкладень економіку і на цій основі підвищення ефективності господарювання, збільшення обсягів виробництва продукції, покращення соціально-економічної ситуації. В останні роки хоча і стало можливим на законних підставах інвестувати іноземний капітал у нашу економіку, але сучасний інвестиційний клімат в Україні західними інвестиційними інститутами оцінюється менш сприятливим в порівнянні зі східноєвропейськими державами.

Незважаючи на наявні інвестиційні проблеми, незважаючи на те, що обсяг прямих іноземних капіталовкладень в українську економіку залишається незначним, при створенні сприятливого інвестиційного клімату в регіонах закордонні кошти, кредити, технології, машини й устаткування здатні зіграти, хоча і незначну, але визначену роль у підвищенні ефективності виробництва. Тому потрібно не заперечувати необхідність іноземного економічного сприяння, а набагато вірніше виробити напрямки його надання, раціональні технології інвестування і схеми учасників інвестиційної діяльності. Конструктивні зміни в законодавстві створять іноземним і вітчизняним інвесторам привабливі умови для ведення господарської діяльності.

Як показує наявна практика, один з варіантів довгострокового вкладення капіталу в підприємство може відбуватися по розробленій нами технології і складається з 4 етапів.

1. Визначення напрямків вкладень.

Інвестиції вкладаються в наступні основні напрямки:

- упровадження нових технологій, машин і устаткування;
- скорочення витрат і підтримка стабільного рівня виробництва;
- розширення діяльності і збільшення доходів;
- виконання екологічних вимог.

2. Техніко-економічне обґрунтування необхідності вкладення інвестицій має на увазі рішення наступних задач:

- аналіз законодавства в сфері виробництва і споживання;
 - визначення інвестиційних можливостей суб'єктів підприємництва з урахуванням рівня економічного розвитку регіону, району;
 - аналіз граничних витрат на здійснення інвестиційного проекту;
 - визначення ресурсної і ринкової орієнтації;
 - аналіз попиту, пропозиції і конкуренції;
3. Виробничо-технологічна частина і концепція маркетингу інвестиційного проекту:
- розробка виробничої програми і визначення потреб у матеріалах, трудових ресурсах;
 - вибір оптимальної виробничої потужності, варіантів технологій, устаткування і ноу-хау;
 - придбання повного права на технологію чи спільного володіння;
 - створення іміджу підприємства і проникнення на ринок продукції, товарів, послуг;
 - оцінка доходів із складанням прогнозів росту чи падіння цін і рівня продажу.
4. Фінансовий аналіз і оцінка інвестицій.
- аналіз проектного доходу з урахуванням надійності інформації, значимості витрат і вартості;
 - оцінка потреби в довгострокових кредитах, іпотечних судах, лізинговому фінансуванні;
 - розрахунок непередбачених матеріально-фінансових витрат і визначення строку окупності, норми прибутку.

В умовах скорочення державних інвестицій з державного бюджету, при величезних інвестиційних потребах особливого значення набуває цілеспрямований вихід активних представників бізнесу на закордонних і вітчизняних інвесторів. При цьому форми і методи фінансування інвестиційних проектів для них можуть бути різні.

У цьому зв'язку розроблена технологія інвестування покликана допомогти підприємцям вирішити конкретні задачі по залученню засобів і участі в процесі створення чи поповнення запасу капіталу за рахунок іноземних і вітчизняних інвестицій. Збільшення високоєфективних інвестицій в окремі галузі української економіки є найважливішою передумовою економічного підйому країни і її регіонів.

ІНСТИТУЦІЙНА ОБУМОВЛЕНІСТЬ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ

*О.М. Панкратова, к.е.н., доцент
Харківський інститут фінансів*

Київського національного торговельно-економічного університету

В даний час українські підприємства функціонують в умовах негативних явищ як об'єктивного, так і суб'єктивного характеру. Ці явища значно впливають на сприйнятливість підприємств до вимог ринку, пов'язаних з інноваційним розвитком суб'єктів господарювання, а, значить, вплив відбувається і на стійке положення, конкурентоспроможність. На сучасному етапі розвитку ринкових відносин виникає необхідність використовувати нові підходи до формування стійкого інноваційного розвитку підприємств.

Впровадження інноваційних технологій на підприємствах призводить до оновлення номенклатури товарів, що випускаються, поліпшенню якості продукції для задоволення попиту споживачів і максимізації прибутку, отже, відбувається підвищення ефективності роботи суб'єкта господарювання.

Будь-яке підприємство прагне підтримувати конкурентоспроможність своєї продукції і забезпечувати рівень фінансово-економічних показників не нижче середньогалузевих. Це робить підприємство стратегічно стійким на ринку. Конкурентні переваги при цьому зберігаються на тривалий час, забезпечуючи високу якість продукції і попит на неї. Інновації виступають при цьому основною перевагою підприємства.

У сучасних умовах розвитку економіки перед суб'єктами господарювання різного рівня стоїть проблема реформатування систем, способів, методів і економічних механізмів управління стійкістю розвитку з точки зору інноваційного підходу. Активна інноваційна діяльність забезпечує стратегічну стійкість підприємства.

Тому вирішення економічних, соціальних, управлінських і особистих проблем у сучасному суспільстві передбачає специфічний новаторський стиль господарювання. В основі цього стилю лежить орієнтація на нововведення, новації, систематична і постійна інноваційна діяльність.